

Budost (v „čase“) / Událost (v „čase“) / Dění (událostné) / Bytí (jako „časování“)

Připustíme-li, že k pravému jsoucnu náleží vedle jeho právě aktuální jsoucnosti ještě to, co z jeho událostného dění už proběhlo, jakož i to, co ještě neproběhlo, přičemž tuto jeho „bylost“ i „budost“ musíme považovat za integrální „součást“ onoho jsoucna jakožto celku (tj. celku i v čase), pak musíme také připustit, že událostné dění nemůžeme chápat jako něco, co probíhá po jednotlivých fázích, nýbrž musíme vzít vážně, že každé pravé jsoucno se děje (odehrává) jako celek, tj. v celém svém rozsahu. Proměna, která se bytostně týká každé aktuální jsoucnosti, se nějak týká také všech jsoucností již proběhlých (a minulých), ale také všech jsoucností ještě nenastalých (ale k aktualizaci se připravujících). To má své důsledky nejen pro naše chápání „bylosti“ jsoucna, tj. toho, co ze jsoucna jakožto události již proběhlo, ale také pro chápání jeho „budosti“, tj. toho, co ještě neproběhlo a co ještě nemohlo za sebou ponechat žádné „stopy“, žádné „relikty“. [Z toho zřetelně vyplývá několik závěrů i pro chápání „času obecného“, totiž že nadále nemůžeme akceptovat představu, že to jediné, co se v tomto světě nemění, je to, co se už stalo, tedy minulost (jak to zdůrazňoval např. můj učitel J.B.Kozák)]. Tzv. „vlastní čas“ události nemůže být odvozován z „obecného času“, nýbrž právě naopak „obecný čas“ je zakládán a ustanovován společným vytvářením časového pole kolem každého z pravých jsoucen. Lze připustit (a odpovídá to představám teoretických fyziků), že teprve „obecný čas“ poskytuje možnost každému pravému jsoucnu, aby se odehrávalo (dělo, aby probíhalo) pomaleji, než jak by tomu muselo být, kdyby toto jsoucno bylo izolováno, tj. kdyby nebylo obklopeno mnoha jinými pravými jsoucnými ve společném (obecném) čase i prostoru. Proto lze mít oprávněně za to, že bez ustavení a udržování „obecného času“ by nemohl „existovat“ „svět“ ve smyslu vesmíru (ať už jde jen o jediný vesmír, totiž náš Vesmír, anebo ať je takových vesmírů celá řada nebo i mnoho). Přesto však vznik každého pravého jsoucna musíme nadále brát jako původně a bytostně nezávislý jak na „existence“ (výskytu) nějakého světa (vesmíru), tak na „existenci“ nějakého obecného času a prostoru (event. časoprostoru). A protože se každé pravé jsoucno „rodí“ (vzniká) tak, že nejprve není a pak se začíná dít (odvíjet, uskutečňovat), musí být od samého svého vzniku „vybaveno“ svým vlastní časem, tj. svou budostí, a to rovněž nezávisle na tom, zda vzniká v nějakém vesmíru nebo mimo jakýkoli vesmír (teoretičtí fyzikové rozlišují i terminologicky taková jsoucna, tj. v jejich vidění kvanta nebo částice, které vznikají i mimo „reálný vesmír“, jako „virtuální“, na rozdíl od analogických, ale v rámci vesmíru vznikajících či vzniklých, tzv. „reálných“). Proto jak obecný čas (event. časoprostor“, tak skutečný vlastní čas tzv. reálných, ale pravých „jsoucen“, musí být závislý na jakémsi zvláštním „generování“ jednotlivých budostí příslušných „jsoucen“; zvláštností tohoto původu a zdroje všech „budostí“ je to, že nemůže být chápán jako „již jsoucí“ (a tím méně jako „již minulý“.

(Písek, 070121-1.)